

Sygn. akt II CSK 335/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. B.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...] oraz Gminie [...] - Prezydentowi  
Miasta Ł.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia 2013 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 3 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Powód A. B. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 grudnia 2012 r. Zawarty w skardze wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania został oparty na przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oraz występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Skarżący sformułował zagadnienie prawne w postaci pytania „czy naruszenie przez organy Gminy i organy Skarbu Państwa przepisów ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji m. in. 17, 21, 22, 23 oraz wadliwie przeprowadzony proces repatriacji powoda i związana z tym zwłoka administracyjna może być podstawą odpowiedzialności pozwanych opartą o normy dotyczące ochrony dóbr osobistych - art. 23, 24 oraz 448 k.c.?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy według przyjętej w kodeksie postępowania cywilnego procedury następuje dwuetapowo. W pierwszej kolejności w ramach tzw. przedsądu, na posiedzeniu niejawnym Sąd Najwyższy ustala czy skarga kasacyjna nadaje się do przyjęcia i rozpoznania, a dopiero po pozytywnej weryfikacji skargi Sąd Najwyższy może rozpoznać ją merytorycznie. Taki układ postępowania wynika z charakteru skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia realizującego cele publicznoprawne.

Na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Strona wskazująca na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego powinna zagadnienie to właściwie sformułować z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, wskazać argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych oraz wykazać, że zagadnienie to jest istotne, a jego rozstrzygnięcie będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozpoznania i rozstrzygnięcia konkretnej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, niepubl.).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne nie zostało poparte żadną dodatkową argumentacją prawną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ograniczono się jedynie do przedstawienia okoliczności faktycznych sprawy, relacjonując je z punktu widzenia powoda zasadniczo odmiennego od ustaleń faktycznych poczynionych przez sądy *meriti*. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w rzeczywistości stanowi jedynie niedozwoloną na tym etapie z mocy art. 389<sup>3</sup> § 3 k.p.c. polemikę z oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Odwoławczy. W judykaturze podkreśla się, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania polega na wyjaśnieniu - a więc na wykazaniu, dlaczego, w ocenie strony skarżącej, zachodzi któraś z przesłanek określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Treść tego uzasadnienia nie może być jednak dowolna i należy ją oprzeć na argumentacji jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 128/11, niepubl.).

Trzeba również podkreślić, że w orzecnictwie panuje ugruntowany pogląd, iż rozstrzygnięcie istotnego zagadnienia prawnego nie może się sprowadzać do odpowiedzi na subiektywne wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni, bądź w drodze prostego zastosowania przepisów. Nie stanowi więc istotnego zagadnienia prawnego kwestia sprowadzająca się do zwykłej wykładni prawa i jego zastosowania w konkretnym stanie faktycznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2012 r., II UK 232/11, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2012 r., I UK 296/11, niepubl.). W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości co do możliwości zastosowania przepisów o ochronie dóbr osobistych w stosunku do powoda, jednak w jego ocenie takie naruszenie nie miało w żadnym razie miejsca.

Odnosząc się do powołanej we wniosku przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy podkreślić, że skarżący nie podał żadnych dodatkowych argumentów prawnych przemawiających za takim właśnie charakterem złożonej skargi. Powód wskazał jedynie, że „wniesiona skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, skoro Sąd II Instancji zaniechał rozstrzygnięcia o zastosowaniu przepisów o ochronie dóbr osobistych do skutków niezgodnego z prawem,

wadliwego i krzywdzącego dla powoda procesu repatriacji”. Skarżący nie zawarł żadnej dalszej argumentacji przemawiającej za oczywistym charakterem wadliwości zaskarżonego wyroku. Przytoczone w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania własne poglądy skarżącego o uchybieniach sądu odwoławczego są niewystarczające do przyjęcia tej skargi do rozpoznania, bowiem Sąd Najwyższy nie jest sądem trzeciej instancji rozpoznającym spór od nowa, tylko jest sądem kasacyjnym pełniącym szczególną rolę polegającą głównie na utrzymaniu jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych, bądź wykładni istotnych zagadnień prawnych nie będących wcześniej przedmiotem wypowiedzi doktryny i judykatury. W ramach przyjętego przez kodeks postępowania cywilnego charakteru skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia samo niezadowolenie z wydanego przez sąd II instancji orzeczenia nie jest wystarczające do przyjęcia przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W judykaturze występuje jednolite zapatrywanie, że w przypadku, gdy wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty jest na przesłance oczywistej zasadności skargi, skarżący musi wykazać za pomocą argumentacji prawnej, że uchybienie sądu odwoławczego, którego sąd ten dopuścił się przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia jest rażące i oczywiste, dotyczy przepisów niepodlegających różnej wykładni, a nadto jest widoczne już na pierwszy rzut oka dla przeciętnego prawnika, bez szczegółowego wgłębiania się w argumentację jurydyczną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2010 r., IV CSK 148/10, niepubl.).

Sąd Najwyższy nie dostrzegł z urzędu uchybień przemawiających za nieważnością postępowania.

Mając wszystko powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. *a contrario*, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

aw

jw